

MINNEN FRÅN FÖRR

Jag såg några rader i en bok, rader som fick mig att minnas. Vi var och hälsade på ett äldre par, min mormor, morfar och jag. Den äldre mannen i huset var min mormors bror. Vem du var och vad du hade för relation till paret, som bodde i ban vaktstugan, långt från bebyggda trakter. Den äldre damen i ditt sällskap kallade du farmor, mer vet jag inte, och minns inte heller. Min mormors bror satt i rullstol, efter att ha fått en hjärnblödning. Han kunde varken gå eller prata, men lyfta den ena armen det kunde han. Efter att vi druckit saft och ätit bullar, tyckte dom äldre att vi barn kunde gå ut och leka. Vi sa inte så mycket till varandra, vi var nog lite blyga för varandra, vi hade ju aldrig träffats tidigare. Jag var nog en fem kanske sex år, du något äldre. Vad du hette minns jag inte riktigt, men det kan ha varit Mats. Vi lekte kurragömma, det var roligt, det fanns så många ställen att gömma sig på. Vi tröttnade ganska snart, gick och satte oss i solen. Jag minns att det var varmt och skönt där vi satt, lät sand och stenar rinna mellan våra fingrar. Du berättade om din skola, du skulle börja i andra klass. Du retades mig, sa jag var liten, som inte gick i skolan än. Så log du, minns dina tänder, dom var så vita och fina, Ditt hår var fullt av gyllene lockar. Vi kom närmare varandra, där vi satt och silade sand och stenar mellan våra fingrar. Så plötsligt kom min mormor och din farmor rusande, lyfte upp oss där vi satt, släpade in os i huset. Precis när vi kommit in och dörren stängts, kom tåget rusande i full fart. Mormors bror hade sett oss där vi satt utan att förstå att det var farligt och att det kunde komma tåg. Han hade lyft upp armen, fått fram ordet barnen, det var därför min mormor och din farmor kom rusande och tog in oss. Barnen var det första ord han sagt sedan han blev sjuk. Klockan var också något han hade kontroll på, liksom när tågen kom och gick. Klockan på väggen, räddade våra liv den gången, två barn som var oförsiktiga, och inte hade en tanke på tågen som kom och gick. Klockan den lärde han sig ganska snart när han kom hem från sjukhuset, det var vår räddning en gång i en tid för mycket länge sedan.

anits 5 juni 2010

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren anits med Poeter.se id #21162 innehar upphovsrätten